

РЕШЕНИЕ

№ 2964

гр. София, 04.06.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в публично заседание на 03.05.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Ангел Илиев, като разгледа дело номер **5230** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба от 24.07.2009 г. на П. И. П. от [населено място], уточнена с молба от 03.09.2009 г. срещу Столична дирекция на вътрешните работи. В исковата молба се поддържа, че на 21.07.2004 г. по писмено разпореждане с окръжно № 12173 от 08.07.2004 г. на Върховна касационна прокуратура на Р. Б. и издадените въз основа на него постановления на окръжните прокуратури в страната (за [населено място] № 3692/20.07.2004 г. на СГП), със съдействието на полицията насилствено е завзет столичния храм „Св. В. П.” в [населено място], [улица], в двора на който се е помещавала и административната сграда на Св. Синод, в която е работил ищеца, като началник на административен отдел на Св. Синод на БПЦ. На 21.07.2004 г. пристигайки на работа, ищеца е заварил вратата на двора на храма откъм ул. Б. затворена и охранявана отвътре от полицаи, които не са допусkali влизането на хора в двора. Ищеца не е допуснат до работното си място от органите на полицията. В резултат на посочените действия на длъжностни лица на ответника, се твърди, че за периода от м. 08.2004 г. до м. юни 2009 г. включително, на ищеца са причинени вреди и се претендира обезщетение за имуществени вреди в размер на 35661,15 лева и неимуществени вреди в размер на 25000 лева. Имуствените вреди представляват 21504 лева от неизплатено трудово възнаграждение и невнесени от работодателя осигуровки за пенсии и здравни осигуровки за времето от м. 08.2004 г. до м. 01.2007 г.

включително и 14157, 15 лева за времето от м. 02.2007 г. до м. 06.2009 включително, когато ищеца е започнал работа с по – ниско заплащане от получаваното трудово възнаграждение към 21.07.2004 г. и представляваща разликата между двете възнаграждения. Неимуществените вреди се изразяват в нарушение и ограничаване на религиозните права на ищеца; болки и унижения от действията на полицията; нежелание на държавата да защити конституционните права и свободи на ищеца; причинени страдания на семейството на ищеца, опетняване на името му; влошено здравословно състояние; лишаване от право да получи обезщетение като безработен; невъзможност на ищеца да се пенсионира нормално и да упражнява професията си и невъзможността му да ползва безплатна здравна помощ.

Първоначално исковата молба е била предявена против Прокуратурата на Р. Б. и СДВР, като с протоколно определение от 19.11.2009 г. , оставено в сила с Определение № 3091/10.03.2010 г. по адм.д. 71/2010 на ВАС, производството по отношение на Прокуратурата на Р. Б. е прекратено.

Ответникът, СДВР, чрез представител по пълномощие, оспорва иска. Възразява, че в случая полицейските органи са изпълнявали разпореждане на ВКП на РБ, както и постановления на отделните регионални центрове. В съответствие с т. 10 от ТР № 3/2006 г. на ВС, когато действията на администрацията се осъществяват по нареждане на следствените органи или прокуратурата, административния орган не носи отговорност.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на иска.

Административен съд София – град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, за да се произнесе , съобрази от фактическа и правна страна следното:

Видно от представеното по делото писмо на ВКП № 12173/2004 г. от 08.07.2004 г. (л. 156-158) е разпоредено на основание чл. 116, ал.3 и чл. 118, т.3, пр. II от ЗСВ, на Софийският градски прокурор, Софийският окръжен прокурор и Окръжния прокурор в Б. да укажат на съответните прокурори от подчинените им прокуратури, да издадат постановления по реда на чл. 118, т.3, п. II от ЗСВ за оказване на съдействие на молителите от БПЦ за въвеждането на законно избраните свещенослужители в съответните имоти, собственост на църквата. След съгласуване със съответните служби и РДВР да се изготвят планове за действие и да се предприемат всички законови мерки за незабавно отстраняване на лицата извършващи самоуправни нарушения на правата на БПЦ. При необходимост да се укаже на органите на полицията да реализира правомощията си по чл. 78 от ЗМВР. Издадено е Постановление от 20.07.2004 г. на Софийска градска прокуратура (л. 8 – л. 10), с което във връзка с посоченото окръжно на ВКП и на основание чл. 43, ал.4 от НПК и чл. 118, т.3, пр.2 от ЗСВ е постановено на директора на СДВР да разпореди оказване на съдействие на БПЦ като се осигури достъп на легитимния свещенослужител Протоиерей Н. Т. Г., председател на църковното настоятелство при храм „Св. П.” до храма „Св. П.”, находящ се в [населено място], [улица]. Видно от приложения в кориците на н.ч.д. № О-237/2004 г. по описа на СГС, Протокол за претърсване, обиск и изземване от 21.07.2004 г., на същата дата е извършено претърсване, обиск и изземване на храм „Света П.” и прилежаща административна сграда, находяща се в [населено място], [улица]. С определение от 22.07.2004 г. на СГС, НК, 6 с-в по н.ч.д. № О-237/2004 г., е одобрено извършеното претърсване на храма и административната сграда.

От показанията на свидетеля Г., се установява, че на 21.07.2004 г. същата, ищеца и други лица не са допуснати до административната сграда находяща се в двора на църквата „Света П.“, като не са били допуснати дори да си вземат личните вещи. Имало е кордон от полицаи от вътрешната страна на огражденията, които не са допуснали ищеца до работното му място. Тези обстоятелства се потвърждават и от показанията на свидетеля Г..

В решение от 22.01.2009 г. на Европейския съд по правата на човека по дело С. Синод на БПЦ (Митрополит И.) и др. срещу Р. Б. (л. 115-137), е прието, че изваждането от страна на полицията на стотици духовници и вярващи от техните храмове, заповядано от прокуратурата през 2004 г. представлява намеса на прокуратурата и полицията в частноправен спор, който е трябвало да се разгледа от съдилищата, а не от прокуратурата. Прието е, че са налице нарушения на чл. 9 и чл. 6 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

Видно от представеното по делото Удостоверение от 15.05.2001 г. от НОИ, СУСО, като осигурител по социално и здравно осигуряване и по фонд ПКБ в регистъра на осигурителите е вписана Софийската епархия с адрес : [населено място], [улица]. От представеното писмо от ТД на НАП – С. град изх. № 94-П-372/25.09.2009 г. (л. 55-56), се установява, че в информационната система на НАП е регистриран трудов договор с № 21-999-11-00003485 от 24.10.2000 г. сключен между П. И. П. и „Софийска епархия“, прекратен на 03.04.2007 г. служебно, на основание прекратена регистрация на работодателя. Ищеца е бил назначен на длъжност „началник административен отдел“ в Светия синод, което се установява от допълнително споразумение към трудов договор от 24.10.2000 г. (л. 60). Видно от представените по делото справки за социално осигуряване от ТП на НОИ С. ищеца е осигуряван от Софийска епархия за периода от 1998 г. до 31.08.2004 г., като за периода от 01.01.2005 г. до 31.12.2006 г. липсват данни за осигуряване на ищеца. От 01.02.2007 г. до 31.03.2009 г. ищеца е осигуряван от Министерство на земеделието и храните. Посочените обстоятелства се потвърждават и от заключението на приетата по делото съдебно счетоводна експертиза, изготвена от вещото лице Т., която настоящия съдебен състав кредитира като обективно и компетентно изготвена. От това заключение се установява, че размера на brutното трудово възнаграждение на ищеца за периода от 01.09.2004 г. до 31.01.2007 г. е 13665,96 лева, като размера на осигурителните и здравни вноски за същия период са както следва: 3607,44 лева и 650,07 лева. Обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за периода от 01.09.2004 г. до 31.01.2007 г. е в размер на 2119,23 лева. Разликата в БТВ между съпоставимите периоди 05.02.2007 г. – 24.07.2009 г. и 08.03.2002 г. – 31.08.2004 г., е в размер на 6760,77 в повече получено възнаграждение към 31.08.2004 г. По делото е приета и допълнителна ССЕ, от която се установява, че за периода от 01.09.2004 г. до 31.01.2007 г. размера на осигурителните вноски дължими от ищеца са 1614,71 лева, а на здравните вноски 297,07 лева, като за същия период размерът на същите вноски вносими от осигурителя са както следва: 3607,44 лева и 650,07 лева. Изчислена е и законната лихва върху тези вноски.

От представените по делото доказателства за здравословното състояние на ищеца и приетата по делото съдебно психиатрична експертиза, се установява, че по делото не са представени доказателства за възникване или наличие на болестно разстройство в адаптацията, свързано със събитията от 21.07.2004 г., като възможността заболяванията да са провокирани от действията на полицията е изключена, тъй като същите заболявания са възникнали доста преди тези действия.

Остава недоказана възможността обострянето на заболяванията на ищеца да е в резултат на действията на полицията. От показанията на свидетеля Т. се установява, че след събитията от юли 2004 г. ищеца е бил разтревожен, напрегнат и два пъти е лежал в болница през октомври – ноември, тъй като са се обострили заболяванията му захарна болест и високо кръвно налягане. Обратното обаче се установява от представените по делото писмени доказателства. Видно от ЕР № 0371 от 02.02.2005 г. на ТЕЛК (л.23), на ищеца е определен общ процент ТНР - 81 % , като за артериална хипертония е определен 50 % ТНР, а за захарен диабет – 40 % ТНР. От ЕР № 0343 от 20.02.2008 г. на ТЕЛК (л. 24) е определен общ % ТНР на ищеца – 55%, като за артериалната хипертония е определен 40 % ТНР, а за захарен диабет – 40 %., т.е. налице е подобрение в здравословното състояние на ищеца, а не влошаване както твърди свидетеля.

ЗОДОВ създава задължение за държавата и общините да отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Идеята е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съдът приема, че когато твърденията са за вреди, причинени от незаконосъобразни действия на органи на СДВР, пасивно легитимиран по иска с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е именно Столична дирекция на вътрешните работи.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, за да възникне за ищеца право на обезщетение, той трябва да е претърпял вреди от незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при или по повод изпълнение на административна дейност; вреда от такъв административен акт, действие или бездействие и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредата. Отговорността по ЗОДОВ е деликтна, като се отличава от общата деликтна отговорност досежно деликвента, както и досежно спецификата на причинната връзка - вредите трябва да са причинени при или по повод упражняване на административна дейност. За противоправността, вината и вредите приложимият материален закон не установява отклонения от общия състав на деликтната отговорност.

В съответствие с чл. 118, т.3, пр.2 от ЗСВ (отм. в ред. към ДВ бр. 133/98 г.), прокуратурата предприема действия за отмяна на незаконосъобразни актове и за възстановяване в бързи и неотложни случаи на самоуправно нарушени права. В изпълнение на тези свои правомощия, СГП е издала и Постановление от 20.07.2004 г. по пр. преп. № 3692/2004 г. , въз основа на които са извършени действията на служители на ответника. Действията на полицията в изпълнение на посоченото постановление не представляват административна дейност. Следва да се отбележи, че дори и в случаите, когато незаконно действие се осъществява по нареждане на органите на следствието или прокуратурата, административният орган не носи отговорност.

Описаните в исковата молба действия на органите на полицията са действия, извършени по нареждане на прокурора и с разрешение на съдия. Волеизявлението на прокурора като орган, осъществяващ ръководство и надзор съгласно действалата в този момента правна уредба, е акт, задължителен за полицейските органи. При фактическото осъществяване на конкретното действие, те не разполагат с правомощие

да се отклонят от указанията, дадени от прокурора и от съда в определението, с което процесуално - следственото действие е разрешено именно при посочените условия – обиск, претърсване и изземване. За да може да се квалифицира като противоправно това действие, то следва да е извършено в нарушение на конкретна правна норма или да е предприето по преценка на съответния орган. Безспорно министерството на вътрешните работи, респективно СДВР е част от администрацията на държавата и принадлежи към изпълнителната власт. Административна дейност по дефиниция е тази, която се осъществява от органите на държавната власт във връзка с управлението на страната; нейна иманентна черта са властническите правоотношения, възникващи при осъществяването ѝ. На органите на МВР обаче са възложени и функции, свързани с оказване на съдействие на съответните държавни органи в случаите предвидени със закон. Подобно материално административно правоотношение би възникнало между ищеца и СДВР, ако полицейският орган бе извършил конкретното действие по собствена инициатива и преценка, а не в изпълнение на задължителен за него акт на прокуратурата. В тази връзка следва да се има предвид даденото в т. 10 от ТР № 3/2005 г. на ОСГК на ВКС разбиране, че административният орган, изпълнил разпореждане на органи на следствието или на прокуратурата, не носи отговорност за вреди. В тези случаи администрацията действа при условията на обвързана компетентност и административния орган не носи отговорност за вреди на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ (в този смисъл и Определение № 53/17.11.2009 г. на ВКС по гр.д. № 52/2009 г., 5-членен състав).

Тези доводи обосновават заключението, че по делото не се доказва незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината при изпълнение на административна дейност.

Доказателствената тежест за установяване наличието на предпоставките по чл.1, ал.1 от ЗОДОВД се носи от ищеца, търсещ присъждане на обезщетение за понесени вреди.

По делото не се установява наличието на причинно следствена връзка между посочените действия на полицията и твърдените вреди. От събраните по делото доказателства не може да се установи, че вредите са причинени именно от процесните действия. Недоказано остана обстоятелството на претърпяване на неимуществени вреди от ищеца, вследствие на незаконосъобразни действия от страна на органи на ответника. Такива не се установяват нито от показанията на изслушаните по делото свидетели, нито от приетата по делото съдебно психиатрична експертиза.

По изложените съображения исквете са неоснователни.

Така мотивиран, Административен съд София – град, II отделение ,36 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исквете с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, предявени от П. И. П. от [населено място], срещу Столична дирекция на вътрешните работи, за присъждане на обезщетение за имуществени вреди в размер 35661,15 лева и неимуществени вреди в размер на 25000 лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ:

